

Je podivuhodné, čo sa myseľ odváži prijať a čo, naopak, prijať odmietne. Práve som prežil najneskutočnejšie leto, aké si vie človek predstaviť – navštívil dávne storočia, krotil neviditeľné príšery a zalúbil sa do dievčaťa môjho deda, ktoré uviazlo v čase –, no až teraz, v tej najvšednejšej prítomnosti, na obyčajnom predmestí na Floride a v dome, v ktorom som vyrastal, som skutočne nemohol uveriť vlastným očiam.

Na bēžovej pohovke sa rozvaľoval Enoch a popíjal kokakolu z tatovho pohára s logom jeho obľúbeného futbalového mužstva Tampa Bay Buccaneers; Olive si rozväzovala olovené topánky s úmyslom povozit' sa na stropnom ventilátore; kuchyňu okupovali Horace s Hughom, Horace si prezeral fotografie magnetkami pripnuté na dverách chladničky, Hugh hľadal niečo pod zub; Claire s oboma ústami dokorán zízala na obrovský čierny monolit televíznej obrazovky, ktorý zakrýval celú stenu. Bol tu aj Millard, o čom svedčili mamine časopisy o módnych trendoch v bývaní, ktoré sa vznášali nad konferenčným stolíkom a naoko samy sa listovali, na koberci odtlačok jeho bosých nôh. Stret svetov, ako som si ho tisíckrát predstavoval, no ani som len nespíval o tom, že by sa raz mohol uskutočniť. Nedalo sa to poprieť: moje Predtým a Potom sa zrazu stretli, v kolízii, akej by sa vyrovnala azda iba zrážka planét.

Millard sa mi už pokúsil vysvetliť, ako sa sem dostali, očividne bez najmenej úhony a v bezpečí. Kolaps slučky v Diablovom slume, ktorý sa nám stal takmer osudným, akýmsi spôsobom zresetoval ich vnútorné hodiny. Ani on celkom nerozumel, ako je to možné, no zjavne sa už nemuseli obávať náhleho zostarnutia s katastrofickými následkami

a v prítomnosti mohli zostať podľa ľubovôle. Starnúť budú deň po dni ako ja, časový dlh im bol bez zvyšku odpustený, akoby nikdy nestrávili väčšiu časť dvadsiateho storočia v tom istom slnečnom dni. Bol to bezpochyby zázrak – vo svete Neobyčajných čosi nevidané – ale udivovalo ma to menej než samotný fakt, že tu boli. Že tu vedľa mňa stála Emma – skvelá, silná Emma, jej prsty prepletené s mojimi – a užasnutými očami hltala každý detail. Emma, o ktorej som tak často sníval počas dlhých týždňov samoty, keď som sa vrátil domov. Mala na sebe jednoduché sivé šaty pod kolená, praktické topánky, v ktorých by mohla pohodlne bežať, ak by k tomu prišlo, vlasy farby piesku zopnuté do chvosta. Desiatročia, ktoré strávila starostlivosťou o iných, spôsobili, že sa stala stelesnením účelnosti a praktickosti, no ani váha zodpovednosti, ani fácha prežitých rokov neuhasnili dievčenskú iskru, ktorá v nej horela jasný ohňom. Bola tvrdá i nežná zároveň, kyslá aj sladká, stará aj mladá. A práve to som na nej miloval najviac – že v sebe dokázala toto všetko obsiahnuť. Jej duša bola bezodná.

„Jacob?“

Chcel som zareagovať, no hlava mi uviazla v akomsi snovom priestore.

Zamávala na mňa, luskla prstami a pred očami sa mi roztancoval plamienok, ktorý sa rozhorel na špičke jej palca, akoby ho vykresala kresadlom. Strhol som sa a precitol.

„Ahoj,“ povedal som. „Prepáč.“

„Kam si zmizol?“

„Ja len...“ Mávol som rukou, akoby som si spred tváre strhával pavučiny. „Som rád, že ťa znova vidím, to je celé.“ Dať dokopy túto vetu mi pripadalo ako pokúšať sa udržať v náručí tucet balónov.

Úsmevom sa jej nepodarilo úplne zakryť obavy. „Musí to byť pre teba hrozne čudné, že sme sa tu tak z ničoho nič objavili. Dúfam, že z toho nie si v šoku.“

„Nie, nie. Teda... možno trochu.“ Kývol som bradou smerom do miestnosti, kde sedeli ostatní. Ako všade, kde sa moji neobyčajní priatelia ocitli, aj tu zavládol bezstarostný chaos. „Si si istá, že sa mi nesníva?“

„Si si istý, že nesnívam *ja*?“ Vzala do dlane aj moju druhú ruku a stisla mi ju. Jej dotyk, teplo jej tela a skutočnosť jej prítomnosti prepožičali svetu, ktorý ma obklopoval, závažnosť reality. „Keby si vedel, koľkokrát som si za tie roky predstavovala, že sem raz prídem, že to tu navštívim...“

Na chvíľu ma to zmiatlo, no potom... samozrejme. Môj dedo. Abe sa tu predsa usadil ešte pred tým, než sa narodil oco; videl som adresu odosielateľa na listoch, ktoré písaval Emme. Pohľadom zablúdila kamsi do dialky, akoby sa strácala v spomienkach, a mňa nevdojak premkla žiarlivosť. Zahanbil som sa. Mala plné právo na vlastnú minulosť, aj na to, aby ju kolízia našich dvoch svetov vykoľajila podobne ako mňa.

Do tohto všetkého vtrhla ako tornádo slečna Peregrinová. Už si stihla vyzliecť cestovný plášť, pod ktorým mala zelené tvídové sako a jazdecké nohavice, akoby len pred chvíľou zosadla z konského chrbta. Kráčala krížom cez obývačku a rozdávala pokyny. „Olive, nech si okamžite dole! Enoch, nohy preč z pohovky!“ Potom vystretým prstom namierila na mňa a kývla hlavou ku kuchyni. „Pán Portman, vyskytli sa isté okolnosti, ktoré si bezodkladne vyžadujú vašu pozornosť.“

Emma ani len nenaznačila, že by mala v úmysle pustiť sa ma. Akoby vravela, že tam pôjde so mnou, za čo som jej bol nesmierne vďačný; svet okolo mňa sa vytrvalo odmietal prestať točiť.

„Neviete sa dočkať, kedy budete sami?“ vyprskol Enoch. „Veď sme sotva prišli!“

Emma sa po ňom zahnela voľnou rukou a oškvrkla mu šticu. Enoch zagánil a oboma dlaňami sa pustil do neposlušných pramienkov na svojej hlave. Smiech, ktorý zo mňa vytryskol, akoby zmielol zvyšok omamných pavučín, cez ktoré som sa dosiaľ nevedel dostať.

Áno, moji priatelia boli skutoční a boli naozaj tu. A nielen to. Ako povedala slečna Peregrinová, nejaký čas sa tu chystali pobudnúť. Aby preskúmali novodobý svet. Oddýchli si a načerpali sily po všetkých útrapách zažitých v Diablovom slume – ktorý sa po tom, ako prišli o svoj starý domov na Cairnholme, stal ich novým útočiskom. Boli u mňa, samozrejme, veľmi vítaní. Dokonca som im bol vďačný za to, že

prišli. Len som si nevedel predstaviť, ako by to mohlo reálne fungovať. Čo rodičia a strýkovia, ktorí zostali pod Bronwyniným dohľadom v garáži? Vedel som, že by som tam mal za nimi zájsť, no v tej chvíli som bol zvratom udalostí natolko zahľtený, že som to radšej odložil na neskôr.

V kuchyni sa slečna Peregrinová rozprávala s Hughom, ktorý nazíval do otvorenej chladničky. V modernej kuchyni mojich rodičov, plnej ostrých hrán, pravých uhlov a lesklých kovových povrchov, pôsobili nepatrične, ako herci, ktorí si pomýlili predstavenie. Hugh držal v ruke plastové vrečko so syrovými niťami a triasol ním.

„Ale keď sú tu len samé čudné gebuziny a ja som už sto rokov poriadne nejedol!“

„Nepreháňajte, Hugh!“

„Nepreháňam. Naposledy som raňajkoval v Diablovom slume, keď sa práve píše rok 1886.“

Z potravinovej špajze, ktorá bezprostredne susedila s kuchyňou, vybehol Horace. „Spravil som podrobnú inventarizáciu, no musím povedať, že som úplne konsternovaný. Jedno vrečko jedlej sódy, jedna konzerva sardiniiek, jedno balenie moľami prežratých keksov. Je azda jedlo znova na prídell? Je zase vojna?“

„Jedlo si najčastejšie objednávame zvonka,“ vysvetľoval som. „Rodičia varia len zriedka.“

„Ale načo je im potom táto obrovská a tak všestranne vybavená kuchyňa?“ čudoval sa Horace. „Môžem byť najvychyrenejší kuchár na svete, no z ničoho navariť neviem.“

Pravda bola taká, že otec vybral tú kuchyňu z katalógu. Jednoducho ju uvidel a rozhodol sa, že ju musí mať. S ohľadom na cenu argumentoval tým, že sa naučí variť a bude pozývať široké príbuzenstvo na okázalé hostiny – no ako mnohé z jeho plánov, aj tento sa po niekoľkých hodinách kurzu varenia rozplynul ako para nad hrncom. Naši používali túto obrovskú a nákladnú kuchyňu najčastejšie na to, aby si v mikrovlnke ohriali nejaký mrazený polotovar alebo zvyšky jedla doneseného predošlý deň doručovacou službou. Nič z toho som nahlas nepovedal, iba som mykol plecóm.

„Päť minút ešte hádam od hladu neumriete,“ odbila ho slečna Peregrinová a oboch, Huga s Horaceom, vypravovala z kuchyne von. „To by sme mali. Pán Portman,“ obrátila sa ku mne, „pred chvíľou ste vyzerali trochu otrasene. Ste v poriadku?“

„Čoraz viac,“ prikývol som.

„Možno trpíte dôsledkami prechodu zo slučky,“ vysvetľovala slečna Peregrinová, „aj keď trochu oneskorene. Je to úplne normálna reakcia ľudského organizmu na cestovanie v čase, najmä ak s tým nemáte veľa skúseností.“ Hovorila to ponad plece, kým jednu po druhej otvárala kuchynské skrinky a zásuvky. „Symptómy sú zväčša bezvýznamné, hoci aj to je veľmi individuálne. Ako dlho pozorujete, že sa vám točí hlava a je vám na odpadnutie?“

„Len odkedy ste sem prišli, ale už mi je lepšie, naozaj...“

„Neotvoril sa vám vred, nemáte pluzgiere alebo migrénu?“

„Nie!“

„Príznaky duševnej nerovnováhy?“

„Uf... nič také, pokiaľ si pamätám.“

„Následky prechodu zo slučky nemožno brať na ľahkú váhu, pán Portman. Neliečené môžu spôsobiť nemalé problémy. Ľudia na to umierajú. Hej... sušienky!“ Obratne schmatla škatuľu, jednu sušienku si vysypala do dlane a vhodila do úst. „Slimáky v stolici?“ spýtala sa s plnými ústami.

Mal som čo robiť, aby som sa nerozchechtal. „Nie!“

„Fantómové tehotenstvo?“

Emma sa striasla. „To nemôžete myslieť vážne!“

„O jednom takom prípade náhodou viem,“ ohradila sa slečna Peregrinová. Škatuľu so sušienkami položila na stôl a prevrátila ma pohľadom. „U mužského jedinca.“

„Nie som tehotný,“ vyhrkol som azda príliš nahlas.

„Vďakabohu!“ zakričal ktosi z obývačky.

Slečna Peregrinová ma potľapkala po pleci. „Potom vám zrejme nič vážne nehrozí. Hoci si vyčítam, že som vás nevarovala skôr.“

„Nakoniec to tak bolo hádam lepšie,“ povedal som. Určite by som sa z toho zbláznil a paranoide sledoval aj tie najnepatrnejšie príznaky,

nehovoriac o tom, že keby som strávil posledný mesiac podrobnou analýzou vlastnej stolice – či z nej nelezú slimáky – a kupovaním tehotenských testov, naši by ma odviezli na psychiatriu už dávno.

„Ako myslíte,“ pokrčila plecma Peregrinová. „Ale teraz, prv než si začneme užívať, že sme sa tu všetci v zdraví zišli, potrebujeme dať do poriadku pár neodkladných záležitostí.“ Sústredene opisovala krokmi kruh vymedzený dvojistou rúrou na pečenie a kuchynským drezom. „Po prvé: bezpečnosť. Prečesala som okolie, ale zdanie často klame. Je niečo, čo by som mala vedieť o vašich susedoch?“

„Napríklad?“

„Zločinecká minulosť? Násilné sklony? Zbierka zbraní?“

V bezprostrednom susedstve žili iba dvaja ľudia: staručká pani Melloroosová, osemdesiatnička, ktorá sa pohybovala iba s pomocou invalidného vozíka a z domu vychádzala len v sprievode ošetrovateľky, a nemecký manželský pár, ktorý trávil väčšinu roka na cestách a do svojej vily v štýle Cape Cod sa vracal iba na zimu.

„Pani Melloroosová zvykne do všetkého pchať nos,“ povedal som, „no ak nehrozí, že niekto bude stvárať nepríjemnosti priamo na jej trávniku, malo by to byť v pohode.“

„Výborne,“ pokývala hlavou slečna Peregrinová. „Po druhé: odkedy ste sa sem vrátili, pocítili si niekedy prítomnosť Bezduchého?“

Pri tom slove, ktoré mi nezišlo na myseľ niekoľko týždňov a ktoré som za rovnaký čas ani raz nevypustil z úst, mi prudko stúpil krvný tlak. „Nie,“ rýchlo som pokrútil hlavou. „Prečo? Došlo k ďalším útokom?“

„Nedošlo. Niet po nich ani stopy. No práve to ma znepokojuje. A nakoniec, vaša rodina...“

„Myslel som, že sme ich všetkých pobili v Diablovom slume... alebo zajali,“ vyhrkol som. Pokiaľ išlo o Bezduchých, nemal som v úmysle tak rýchlo zmeniť tému.

„Nie tak celkom. Niekoľkým z nich sa spolu s malým počtom Nemŕtvych podarilo po našom víťazstve ujsť a mám pádne dôvody domnievať sa, že zamierili práve sem, do Ameriky. A hoci pochybujem, že by si trúfli priblížiť sa k vám – dovoľím si povedať, že sa sakrament-

sky poučili – nedá mi nepredpokladať, že niečo chystajú. Opatrnosti, ani keď jej je mnoho, nie je nikdy dost.“

„Desia sa tá, Jacob,“ hrdo sa na mňa usmiala Emma.

„Naozaj?“ spýtal som sa pochybovačne.

„Po tom, ako si ich rozprášil? O tom nepochybuješ!“ ozval sa z rohu kuchyne Millardov hlas.

„Ludia, ktorí majú čo len štipku vychovania, nenačúvajú cudzím rozhovorom,“ oborila sa naňho slečna Peregrinová.

„Nenačúval som. Bol som hladný,“ bránil sa Millard. „Navyše ma sem poslali, aby som vás uprosil, nech Jacoba nehrešíte. Merali sme za ním fakt dlhú cestu...“

„Jacob im veľmi chýbal,“ obrátila sa k slečne Peregrinovej Emma. „Takmer tak veľmi ako mne.“

„V tom prípade je hádam najvyšší čas, aby ste sa im všetkým prihovorili,“ oslovila ma slečna Peregrinová. „Niečo na spôsob uvítacieho prejavu. Pozdravte ich a pri tej príležitosti nezabudnite stanoviť základné pravidlá.“

„Pravidlá?“ nechápal som. „Aké pravidlá?“

„Sú to moji chránenci, no tento čas a priestor patria vám. Budem potrebovať vašu pomoc, ak tu majú všetci bez úhony prežiť.“

„Hlavne ich nezabudnite nakrmiť,“ dodala Emma.

Obrátil som sa k slečne Peregrinovej. „Čo ste to pred chvíľou naznačili? O mojej rodine?“

Bolo mi jasné, že dlhšie v garáži uväznení zostať nemôžu, a ich ďalší osud ma čoraz viac znepokojoval.

„S tým sa netrápte,“ mávla rukou. „Bronwyn má situáciu pevne v rukách.“

Ani to nestihla dopovedať, keď sa z garáže ozval ohlušujúci rachot, až sa zatriasli steny. To spôsobilo, že zopár sklenených pohárov z horných policičiek spadlo na zem a rozbilo sa na márne kúsky.

„Ak dovolíte, zdá sa, že zďaleka nie až tak pevne, ako by bolo žiaduce,“ podotkol Millard.

To už sme všetci bežali.

„Ostatní nech zostanú na miestach!“ stihla zaveliť slečna Peregrinová smerom do obývačky.

Vybehol som z kuchyne dole chodbou, Emma mi bola v päťach, zmysly som mal vďaka adrenalínu napäté. Netušil som, na čo sa mám pripraviť, keď otvorím dvere garáže. Dym? Krv? Znelo to ako výbuch, ale že nájdem rodičov a strýkov, ako zamdlene, ale inak pokojne odpočívajú na sedadlách auta, to som naozaj nečakal. Zadná náprava bola zakliesnená do zatvorených rolovacích dverí garáže a na betónovej dlážke sa ligotali kúsky rozbitých zadných svetiel. Motor bežal na voľnobeh.

Pred autom stála Bronwyn a z ruky jej visel odtrhnutý nárazník. „Ospravedlňujem sa. Netuším, čo sa stalo,“ hlesla a pustila nárazník z ruky, čo spôsobilo ďalší rachot.

Uvedomil som si, že ak sa tam nemáme udusiť, v prvom rade musím vypnúť motor. Oddelil som sa od ostatných a rozbehol sa k dverám na strane vodiča. Boli zamknuté. Samozrejme. Tí vnútri robili, čo mohli, aby sa k nim Bronwyn nedostala. Zaiste boli riadne vydesení.

„Ja ti otvorím,“ ponúkla sa Bronwyn. „Ustúp!“

Zaprela sa nohami do zeme a oboma rukami schytila kľučku na dverách auta.

„Čo myslíš, že...“ Nedopovedal som. Jediným mohutným myknutím dvere otvorila a zároveň vytrhla z pántov. Váha a zákon hybnosti zo svojej podstaty spôsobili, že dvere pokračovali v začatej dráhe, vykli sa Bronwyn z rúk, preleteli vzduchom a z celej sily vrazili do náprotivnej steny. Hluk, ktorý tým spôsobili, ma takmer zrazil z nôh.

„Pánabeka,“ zahromžila Bronwyn do ticha, ktoré nasledovalo.

Garáž sa začínala podobať na zbombardované domy, ktoré som videl vo vojnu zničenom Londýne.

„Bronwyn!“ oborila sa na ňu Emma, ktorá si doteraz obomi rukami chránila hlavu. „Mohlo to niekoho zabiť!“

Zohol som sa a naklonil do diery, ktorá zostala po dverách, prestrčil ruku popri spiacom otcovi a vytiahol kľúče zo zapalovania. Mama sa mu

ochabnuto opierala o plece, kým on chrápal. Na zadnom sedadle spali v objatí strýkovia. Napriek hluku sa ani nehli. Bolo mi jasné, že jediný, čo ich mohlo tak dôkladne uspať, bol prášok z malíčka Matky Prach. Keď som sa znova vzpriamil, Bronwyn práve ukazovala ostatným vrecúško, v ktorom ho mala uložený, a vysvetľovala, ako sa to všetko zbehlo.

„Ten chlap tam vzadu,“ ukazovala na strýka Bobbyho, „videla som ho, ako vyťahuje, ten, no, to oné...“ Vytiahla z vrecka strýkov mobil.

„Mobilný telefón,“ povedal som za ňu.

„Presne to,“ prikývla a pokračovala. „Tak som mu ho vzala, ale nato sa všetci rozzúrili ako fretky, a ja... urobila som len, čo mi na kázala slečna Peregrinová...“

„Použila si prášok?“ spýtala sa slečna Peregrinová.

„Fúkla som to rovno na nich, ale nič to neurobilo. Jacobov tato naštartoval, ale namiesto toho, aby šiel dopredu, začal... on...“ Bronwyn ukazovala na zadok auta zakliesnený v garážových dverách, slová ju zrádzali.

Slečna Peregrinová ju potľapkala po ramene. „Áno, dušička, vidím. Zvládli ste to na výbornú.“

„Lepšie než na výbornú,“ odfrkol Enoch. „Rovno na druhú stranu steny.“

Za našimi chrbtami stáli v chodbe ostatné deti a prekvapene na nás zízali.

„Nevravela som vám, aby ste zostali na svojich miestach?“ prísne ich zahriakla slečna Peregrinová.

„Po tom, ako sme začuli ten rachot?“ spýtal sa Enoch.

„Prepáč mi to, Jacob,“ ospravedlňovala sa Bronwyn. „Začali vyvádzať a ja som nevedela, čo mám robiť. Ale neublížila som im, však nie?“

„Myslím, že nie.“ Poznal som účinky prášku na vlastnej koži, takže som vedel, že sladké driemoty, ktoré mojich príbuzných opantávali, neboli to najhoršie, čo sa im mohlo stať. „Dala by si mi strýkov telefón?“

Bronwyn mi ho hneď podala. Obrazovka bola popraskaná, no stále sa dalo rozoznať, čo je na nej. Keď sa rozsvietila, čítal som správy od tety:

Čo sa tam deje?

Kedy budeš doma?

Je všetko v poriadku??

A začiatok nedopísanej odpovede VOLAJ POLÍCIU od strýka Bob-
byho, ktorý si zrejme v tej chvíli uvedomil, že môže zavolať aj sám.
Keby nebola zasiahla Bronwyn. Ak by sa bola čo len trochu onesko-
rila, práve k nám mohli doraziť kukláči. Až sa mi stiahlo hrdlo pri
pomyslení na to, ako málo stačilo, aby sa všetko zvrtno vo veľmi ne-
bezpečnú a komplikovanú záležitosť. *Dopekla*, pomyslel som si pri po-
hľade na rozbité auto, zdemolované garážové dvere a otrieskanú stenu.
Ved' ono sa to už vlastne zvrtno.

„Netrápte sa, Jacob,“ chlácholila ma slečna Peregrinová. „Zvládla
som už aj horšie situácie.“ Potom obišla vozidlo, akoby odhadovala
celkovú škodu. „Vaši príbuzní budú spokojne spať až do rána a podľa
mňa by sme mali urobiť to isté.“

„Ale čo potom?“ spýtal som sa úzkostne a náhle som si uvedomil,
ako veľmi sa potím. V garáži nebolo poriadne vetranie a od horúčavy
sa tu takmer nedalo dýchať.

„Keď sa zobudia, vymažem im pamäť a strýkov pošleme domov.“

„Ale čo si pomyslia...“

„Vysvetlím im, že sme vzdialení európski príbuzní z otcovej strany
a prišli sme sem, aby sme si uctili Abeovu pamiatku. A pokiaľ ide o to,
že vás čaká lôžko na psychiatrii, povieme, že sa cítite omnoho lepšie
a hospitalizácia nie je nutná.“

„Ale čo ak...“

„Nebojte sa, uveria tomu. Obyčajní sú vysoko ovplyvnitelní, ob-
zvlášť bezprostredne po vymazaní pamäti. Keby som chcela, presved-
čím ich, že sme spadli z mesiaca!“

„Slečna Peregrinová, môžete s tým, prosím vás, prestať?“

Usmiala sa. „Ospravedlňujem sa. Keď človek strávi toľko času
na pozícii riaditeľky domova, vytrénuje ho to tak, aby vedel predvídať
všetky otázky. Šetrí to čas. A teraz všetci pekne spať do obývačky, aby

sme prediskutovali program najbližších dní. Potrebujeme sa o prítomnosti toľko naučiť, a lepšiu príležitosť na to mať nebudeme.“

Zaháňala svojich zverencov späť do chodby, zatiaľ čo ju zasypávali otázkami a ponosami:

„Ako dlho zostaneme?“ pýtala sa Olive.

„Môžeme to tu ráno trochu preskúmať?“ pýtala sa Claire.

„Prv než zmiznem z povrchu zemskeho, rád by som niečo zjedol,“ ťažkal si Millard.

O chvíľu som zostal v garáži celkom sám. Váhavo som tam zotrval, lebo mi zrazu bolo ľúto nechať tam príbuzných stráviť noc, a tiež preto, lebo ma čoraz viac zmáhala úzkosť z možných následkov aktu vymazávania pamäti. Slečna Peregrinová to síce brala ako samozrejmosť, no tentoraz to mal byť omnoho väčší zásah ako naposledy v Londýne, keď ich pripravila o necelých desať minút spomienok. Čo ak sa jej nepodarí vymazať všetko alebo toho vymaže priveľa? Čo ak otec príde aj o všetky svoje vedomosti o operencoch a mama zabudne po francúzsky?

Chvíľu som ich mlčky sledoval a cítil, ako mi na pleciah dosadila váha zodpovednosti. Náhle som si pripadal nepríjemne dospelý, zatiaľ čo členovia mojej rodiny – zraniteľní a krehkí, pokojne oddychujúci a trochu uslintaní – vyzerali ako bezbranné deti.

Musí existovať aj nejaký iný spôsob.

Do otvorených dverí nazrela Emma. „Všetko v poriadku? Bojím sa, že dôjde k vzbure, ak ich ihneď nenakrmíš.“

„Bolo mi divné nechať ich tu len tak,“ vysvetľoval som, posunkom naznačujúc, že hovorím o svojej rodine.

„Nikam ti neodídu a pochybujem, že im nejako pomôže, keď tu zostaneš stáť. Dostali takú dávku, že budú spať ako zarezaní do zajtrajšieho poludnia.“

„Viem... ja len... mám z toho zlý pocit.“

„Nemáš mať prečo.“ Podišla ku mne. „Nebola to tvoja vina. Ani trochu.“

Prikývol som. „Len je to celé také... smutné.“

„Čo máš na mysli?“

„To, že syn Abea Portmana sa vlastne nikdy nedozvie, aký úžasný človek bol jeho otec.“

Emma ma chytila za ruku a vklzla mi pod rameno. „Podľa mňa je oveľa smutnejšie, že sa nikdy nedozvie, aký úžasný človek je jeho vlastný syn.“

Práve som sa skláňal, že ju pobožkám, keď mi vo vrecku zazvonil strýkov mobil. Obaja sme sa strhli. Ako vysvitlo, bola to správa od mojej tety.

Je ten magor J konečne v cvokárni?

„Čo je to?“ spýtala sa Emma.

„Nič dôležité.“ Odložil som telefón späť do vrecka a zamieril som k dverám. Nápad ponechať mojich príbuzných ich osudu som zrazu považoval za celkom dobrý. „Poď, objednáme večeru.“

„Si si istý?“ spýtala sa.

„Stopercentne.“

Štúkol som vypínačom a zatvoril za nami dvere.

Navrhol som, aby sme objednali pizzu. Vedel som o podniku, odkiaľ doručovali aj v neskorých nočných hodinách, no len niekoľko deciek vedelo, čo je pizza, o donáškovej službe nemal nikto z nich ani páru.

„Pripravila ju niekde inde a dovezú ju k tebe domov?“ ohromene si overoval Horace, akoby mu to pripadalo takmer škandalózne.

„Pizza – nejaká floridská špecialita?“ spýtala sa Bronwyn.

„Celkom nie,“ priznal som, „ale som presvedčený, že ti bude chutiť.“

Len čo som objednal to neuveriteľné množstvo pizze, usadili sme sa všetci v obývačke a čakali, kým nám ju dovezú. Slečna Peregrinová mi zašepkala do ucha: „Podľa mňa nastal pravý čas na ten príhovor.“ Ani len nepredstierala, že je zvedavá na môj názor. Odkiaľšala si a nahlas všetkým oznámila, že im chcem niečo povedať. Vstal som a spustil, aj keď dost rozpačito a len s malou nádejou, že tú improvizáciu nejakou zvládnem.

„Som veľmi šťastný, že ste všetci tu. Nevieam, či tušíte, kam ma dnes rodičia viezli, ale poviem vám, nie je to tam veru veľmi príjemné. Teda...“ zháčil som sa, „niektorým ľuďom pobyt na tom mieste môže byť na osoh, ľuďom, ktorí trpia nejakou duševnou chorobou, no... Aby som to celé skrátil: keby ste dnes večer neprišli, bolo by to totálne na prd.“

Slečna Peregrinová sa zamračila.

„To skôr my by sme boli bez teba úplne... stratení,“ vyhrkla Bronwyn a previnilo hodila pohľad na riaditeľku. „Len splácame dlh, čo u teba máme.“

„Uhm, nuž, vďaka. Veľká vďaka. Keď ste sa tam zjavili, fakt som si myslel, že sa mi sníva. Lebo odkedy som sa s vami zoznámil, netúžil som po ničom inom, len aby ste sem za mnou došli. Chápete, že som v prvej chvíli nemohol uveriť vlastným očiам. Fakt som si myslel, že je to sen. Ale k veci. V prvom rade, ste tu, a ja urobím všetko preto, aby ste sa tu cítili takí vítaní, ako som sa cítil ja vo vašej slučke.“ Kývol som hlavou a zadíval sa na koberec. Zrazu som si uvedomil, že na mňa všetci uprene hľadia. „Skrátka, super, že ste prišli, zbožňujem vás, koniec prejavu.“

„Aj my ťa zbožňujeme!“ vykrikla Claire, vyskočila z kresla a s otvorenou náručou sa na mňa vrhla. Vzápätí sa k nej pridali Olive a Bronwyn a o malú chvíľu všetci ostatní, takže som v tom obrovskom kľbku takmer prestal dýchať.

„Sme takí radi, že sme u teba,“ povedala Claire.

„A nie v Diablove slume,“ dodal Horace.

„To bude zábava!“ zapišťala Olive.

„Prepáč, že sme zdemolovali časť tvojho príbytku,“ ospravedlňovala sa Bronwyn.

„Ako to, že my?“ ohradil sa Enoch.

„Nemôžem dýchať,“ pípol som. „Hrozne ma tlačíte...“

Zovretie trocha povolilo, ale len toľko, aby som sa mohol nadýchnuť. Vzápätí sa do vzniknutej medzery prepchal Hugh a bodol ma prstom do hrude.

„Uvedomuješ si, že tu nie sme *všetci*, áno?“ Okolo hlavy mu zúrivo lietala jediná včela. Ostatní sa odsunuli, aby dopriali Hughovi

a jeho nahnevanej včele viac miesta. „Ja len, že keď si povedal, ako si rád, že sme sem všetci prišli, nuž... že tu všetci nie sme.“

Chvíľu mi trvalo, kým som pochopil, ako to myslí, no vzápätí som sa veľmi zahanbil. „Prepáč, Hugh. Nemyslel som to tak. Nemal som v úmysle vynechať Fionu.“

Sklopil oči k chlpatým pásikavým ponožkám. „Občas sa mi zdá, že na ňu okrem mňa všetci zabudli.“ Roztriasla sa mu dolná pera, no zaťal päste, aby to ovládol. „Nie je mŕtva, viem to.“

„Dúfam, že sa nemýliš.“

Vzdorovito mi pozrel do očí. „Nie je.“

„V poriadku. Nie je.“

„Hrozne mi chýba, Jacob.“

„Všetkým nám hrozne chýba,“ prikývol som. „Nemal som v úmysle vynechať ju z toho, ale nezabudol som na ňu.“

„Tvoje ospravedlnenie prijímam.“ Hugh si počúchal dľaňami tvár, otočil sa na päte a odkráčal na chodbu.

„Neviem, či uveríš,“ podotkol Millard, „ale to, čo si videl, bol náramný progres.“

„Takmer s nikým sa nebaví,“ dodala Emma. „Je nahnevaný, ale odmieta si to priznať.“

„Vy si nemyslíte, že by Fiona mohla byť niekde nažive?“ spýtal som sa.

„Podľa mňa je to vysoko nepravdepodobné,“ vyhlásil Millard.

Slečna Peregrinová sykla a priložila si na ústa ukazovák – práve kráčala smerom k nám – a potom nás popchla, aby sme sa tuhšie zomkli. „Kontaktovali sme každú slučku, urobili sme všetko pre to, aby sa to roznieslo po celom svete Neobyčajných,“ šepla. „Rozposlali sme oznámenia, letáky, fotografie, detailný opis – dokonca som vyslala holubích skautov slečny Wrenovej, aby prehľadali les. No zatiaľ ju nenašli.“

Millard si vzdychol. „Keby bola nažive, určite by sa nám bola ozvala. Nie je to predsa až také ťažké.“

„Asi máš pravdu,“ zamyslel som sa. „Ale skúsil niekto hľadať jej... uhm...“

„Telo?“ dopovedal za mňa Millard.

„Millard, prosím vás!“ zahriakla ho slečna Peregrinová.

„Bol som azda indiskrétny? Mal som použiť menej expresívny výraz?“

„Najlepšie bude, ak budete držať jazyk za zubami,“ zasyčala naňho slečna Peregrinová.

Millard nebol bezcitný. Len mu veľmi nezáležalo na tom, ako sa pri ňom ostatní cítia.

„K pádu, ktorý Fiona s najväčšou pravdepodobnosťou neprežila,“ pokračoval Millard, „došlo v slučke slečny Wrenovej, ktorá už neexistuje. Aj keby tam Fionino telo bolo, nikto sa už k nemu nikdy nedostane.“

„Zvažovala som, či by sme nemali usporiadať rozlúčkový obrad,“ vzdychla slečna Peregrinová, „ale na túto tému nemôžem utrušiť ani slovo bez toho, aby sa Hugh neprepadol do nového kruhu zúfalstva a depresie. Bojím sa oňho...“

„Odmieta prijať nové včelstvá,“ povedal Millard. „Vraj by tie, ktoré nepoznala Fiona, nemohol rovnako ľúbiť, takže mu zostala už len tá jediná včela a tá je, bez urážky, v pokročilom veku.“

„Zmena prostredia mu hádam prospeje.“

Sotva som dopovedal, zazvonil zvonček pri dverách. Nemohlo to byť lepšie načasované, keďže nálada sa pomaly, ale iste prepadávala pod bod mrazu.

Claire s Bronwyn sa vybrali dole chodbou za mnou, no slečna Peregrinová ich zahriakla. „Ani nápad! Na kontakt s Obyčajnými nie ste pripravené!“

Nemyslel som si, že by im pri stretnutí s chlapíkom, ktorý roznáša pizzu, niečo hrozilo – kým som neotvoril dvere, za ktorými stál chalan, s ktorým som kedysi chodil do školy a ktorého za hromadou škatúľ s pizzou takmer nebolo vidieť.

„Deväťdesiatštyri šesťdesiat,“ zafučal a na znak toho, že sa poznáme, kývol hlavou. „Uf, čau, Portman?“

„Justin. Čau.“

RANSOM RIGGS

MAPA DNÍ
NEOBYČAJNÉ DETI
SLEČNY PEREGRINOVEJ
ŠTVRTÁ KNIHA

Prvé slovenské vydanie

Z anglického originálu *Ransom Riggs: A Map of Days*
(*The Fourth Novel of Miss Peregrine's Peculiar Children*),
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Dutton Books,
an imprint of Penguin Random House LLC, New York 2018,
preložila Martina Fedorová.

Vydalo vydavateľstvo Lindeni v Bratislave v roku 2020
v spoločnosti Albatros Media Slovakia, s. r. o.,
so sídlom Mickiewiczova 9, Bratislava, Slovenská republika
Číslo publikácie 2 252

Jazyková redakcia Zuzana Šmatláková

Zodpovedný redaktor Erik Fazekaš

Technická redaktorka Jana Urbanová

Sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tlač TISK CENTRUM, s. r. o., Moravany u Brna

Cena uvedená výrobcom predstavuje
nezáväznú odporúčanú spotrebiteľskú cenu.

Objednávky kníh:

www.albatrosmedia.sk

eshop@albatrosmedia.sk

tel.: 02/4445 2046

© Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2020.

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie
kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme
alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

ALBATROS MEDIA